

?Qui cobra més de 90.000 euros?

«Les perspectives dels que no arribem a la quarantena són de sumar dos sous - amb la parella corresponent- per poder mantenir la casa, fer créixer els fills i, tirant coets, anar fent un raconet d'estalvis»

El millor que podria fer Convergència, de cara al futur, és invertir en una sectorial de telecomunicacions. Perquè, a vegades, costa d'entendre el que capten els radars i satèl·lits d'aquesta formació política. CDC està obligada a refundar-se, encara que no ho volgués, perquè les seves perspectives electorals van a la baixa i, entre d'altres coses, això s'explica perquè el partit està desconnectant-se de diversos públics. Immersos en aquesta situació, l'aposta per no augmentar l'IRPF a les rendes altes és més que perillosa. Per dos motius.

En primer lloc, defensar que no es toquin els impostos als que cobren més de 90.000 euros pot torpedinar el procés més del que sembla. La CUP, per més bé que s'hi posi, necessita arguments per acabar donant suport als pressupostos, i ERC li està aplanant el camí. Enfrontant-s'hi, Convergència apareix com el que posa pals a les rodes i pot fer descarrillar els vagons. Però hi ha un factor encara més nociu. I és que, amb aquestes polítiques, el partit s'allunya progressivament del públic més jove.

Un servidor no té cap amic o conegut de la seva generació que tingui una renda propera al centenar de milers d'euros. De fet, els que cobren més són treballadors públics, però aquest és un altre debat. Les perspectives dels que no arribem a la quarantena són de sumar dos sous -amb la parella corresponent- per poder mantenir la casa, fer créixer els fills i, tirant coets, anar fent un raconet d'estalvis. La xifra amb què ens guiem és més aviat la de 25.000 euros l'any i, com comprendran, des d'aquest marc mental costa d'entendre tanta reticència a equiparar les rendes altes amb la resta de comunitats autònomes. I és que, per si no s'ha dit prou, on hi ha un greuge comparatiu és en les rendes baixes i mitjanes.

És precisament aquest concepte, el del marc mental, el que pot fer més mal a CDC si no revisa les seves antenes. El públic jove -i no tan jove- és capaç de valorar polítiques serioses i actituds responsables quan s'està al govern, ja sigui d'un ajuntament o al de la Generalitat. Però el que no entén aquesta part de l'electorat són propostes que els sonen llunyanes, que formen part d'una realitat que no senten com la seva. Com deia Dylan, "*Times they are a-changin*", però en qüestió de sous, la cosa va més aviat a la baixa.